

ออกอากาศวันอังคาร เวลาประมาณ ๐๙.๒๐-๑๐.๐๐ น.
ทางสถานีวิทยุศึกษา FM ๙๒ MHz

วัน/เวลาออกอากาศ ตอนที่ ๓๙๑
(บันทึกเทป) วันพฤหัสบดีที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๖๙
(เวลา ๑๔.๐๐ – ๑๔.๓๐ น.)
(ออกอากาศ) วันอังคารที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๙
(เวลา ๐๙.๒๐ – ๑๐.๐๐ น.)

หัวข้อ ผู้โดยสารได้รับความเสียหาย จากการใช้บริการที่สนามบิน... ใครต้องรับผิด ?

ผู้ดำเนินรายการ คุณพีรนุช อ่ำทอง

ผู้ให้สัมภาษณ์ ร้อยตำรวจเอก วันชนะ บุญเอก

<u>ประเด็นสนทนา</u>

สวัสดีคะคุณผู้ฟังทุกท่านคะ พบกับรายการ “๙๒ สนทนา” ชวงคุยกับนักกฎหมายกับศาลปกครอง ทางสถานีวิทยุศึกษา FM ๙๒ MHz พบกันไดเป็นประจำทุกวันอังคาร ยกเว้นวันอังคารสุดท้ายของเดือน ตั้งแต่เวลา ๐๙.๒๐ - ๑๐.๐๐ น. กับข่าวสารและความรูเกี่ยวกับศาลปกครองและคดีปกครองคะ

คุณผู้ฟังคะ ในช่วงที่ผ่านมาหลายพื้นที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ฝนตกหนักและน้ำท่วม ซึ่งบางครั้งก็ส่งผลกระทบไปถึงการเดินทางและการให้บริการในสถานที่สาธารณะ รวมถึงสนามบินหรือท่าอากาศยานด้วยนะคะ

เหตุการณ์ลักษณะนี้ทำให้เราเห็นว่า “น้ำ” ที่ดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา หากเกิดขึ้นในพื้นที่ที่มีประชาชนเข้ามาใช้บริการจำนวนมาก แล้วไม่มีการดูแลหรือจัดการอย่างเหมาะสม ก็อาจสร้างความไม่สะดวก หรืออาจถึงขั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้บริการได้ พอพูดถึงสนามบินแล้ว คุณผู้ฟังเคยสังเกตกันไหมคะว่าเวลาที่เราเดินทางไปที่สนามบินหรือท่าอากาศยาน ไม่ว่าจะในประเทศหรือ

ต่างประเทศ ร้านอาหารส่วนใหญ่มักจะมีราคาค่อนข้างสูง ผู้โดยสารจำนวนไม่น้อยจึงเลือกรับประทานอาหารที่ศูนย์อาหาร หรือ Food Court ที่สนามบินจัดไว้ให้บริการ เพราะนอกจากจะมีอาหารให้เลือกหลากหลายแล้ว ราคาก็มักจะย่อมเยากว่าร้านอาหารที่อยู่ภายนอกศูนย์อาหาร และเมื่อเป็นพื้นที่ที่มีประชาชนหมุนเวียนเข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลพื้นที่ก็ย่อมต้องจัดสถานที่ให้มีความสะอาด เรียบร้อย และปลอดภัยแก่ผู้ใช้บริการด้วย เพราะหากเกิดเหตุที่ทำให้ผู้ใช้บริการได้รับความเสียหายขึ้นมา เรื่องที่ดูเหมือนเล็กน้อยก็อาจกลายเป็นข้อพิพาททางกฎหมายได้ค่ะ ดังเช่นอุทาหรณ์คดีปกครองที่เราหยิบยกมาพูดคุยกันในวันนี้ เป็นเรื่องของผู้โดยสารรายหนึ่งซึ่งเข้าไปใช้บริการศูนย์อาหาร หรือ Food Court ภายในสนามบิน แต่เมื่อใช้บริการไปได้สักพักกลับพบว่าเก้าอี้ที่ตนนั่งอยู่มีน้ำเจิ่งนอง จนน้ำซึมเปรอะเปื้อนกางเกงและรองเท้าทำให้ได้รับความเสียหาย ผู้โดยสารรายนี้จึงร้องเรียน และต่อมาก็ได้รับการติดต่อกลับทางโทรศัพท์พร้อมแสดงความเสียใจ แต่ผู้โดยสารเห็นว่าตนยังไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงตัดสินใจนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เรื่องราวข้อพิพาทในคดีนี้จะมีบทสรุปอย่างไร ต้องมาติดตามกันค่ะ วันนี้วิทยากรจากสำนักงานศาลปกครองนครสวรรค์ ร้อยตำรวจเอก วันชนะ บุญเอก ผู้อำนวยการกลุ่มอำนวยการคดีปกครอง จะมาพูดคุยให้ความรู้กับพวกเราผ่านอุทาหรณ์คดีปกครองเรื่องนี้กันค่ะ

คำถาม

๑. เรื่องราวความเสียหายที่เกิดขึ้นในคดีนี้ มีที่มาที่ไปอย่างไรคะ

(แนวคำตอบ) ข้อพิพาทในคดีนี้เกิดจากผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปใช้บริการภายในศูนย์อาหารของท่าอากาศยานภายในประเทศแห่งหนึ่ง โดยใช้บริการแลกคูปองและได้เลือกโต๊ะที่จะนั่งเรียบร้อยแล้ว ซึ่งหลังจากใช้บริการได้ประมาณ ๓๐ นาที ปรากฏว่าเก้าอี้ที่ผู้ฟ้องคดีนั่ง ซึ่งมีลักษณะเหมือนเป็นโซฟานุ่มที่บุด้วยผ้าสวยทั่ว ๆ ไป มีน้ำเจิ่งนอง พร้อมเศษอาหารที่ผู้ใช้บริการคนก่อนทำหกไว้โดยที่ผู้ฟ้องคดีมองไม่เห็น และไม่คิดว่าจะมีการให้บริการที่ขาดความรับผิดชอบในการทำความสะอาด ทำให้ผู้ฟ้องคดีนั่งทับเศษอาหารและน้ำดังกล่าว จนกางเกงเปียกแฉะและไหลย้อยลงมาที่ถุงเท้าและรองเท้าเลอะเทอะเปรอะเปื้อนเต็มไปหมด จนได้รับความอับอายกับการจ้องมองของผู้โดยสารและผู้ใช้บริการรายอื่น ครับ คุณพีรนุช

๒. เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการ และมีการเรียกร้องอย่างไรต่อไปคะ

(แนวคำตอบ) ผู้ฟ้องคดีจึงทำเรื่องร้องเรียนที่การท่าอากาศยานนั้น ซึ่งเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้เกิดอาการคันจากการนั่งทับน้ำและเศษอาหารจนต้องเปลี่ยนกางเกงและสิ่งที่เปียกแฉะทิ้ง ซึ่งต่อมา ผู้ฟ้องคดีก็ได้ติดตามผลการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวเป็นระยะทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ ๒-๓ ครั้ง ซึ่งไปด้วยตนเอง รวมทั้งได้ติดต่อทางโทรศัพท์ด้วยครับ แต่ก็ยังไม่ได้รับทราบความคืบหน้าแต่อย่างใด เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ชดใช้เงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สิน รวมเป็นเงินจำนวนเกือบสี่หมื่นบาท (๓๘,๕๒๖ บาท) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีครับ

จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ดังต่อไปนี้ ครับ ***๑. ค่าเสียหายของชุดทำงาน*** *ได้แก่ ๑) ค่ากางเกงขายาวที่ใส่ทำงาน ๒) ค่าเสียหายจากกางเกงชั้นใน ๑ ตัว ๓) ค่ารองเท้าหนังสีดำใส่ทำงาน ๑ คู่ ๔) ถุงเท้า ๑ คู่ ๕) ค่าเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวใส่ทำงาน ๑ ตัว รวมแล้วเป็นเงิน ๗,๔๕๐ บาท* ***๒. ค่าเดินทางเพื่อติดตามผลจากบ้านไปกลับสนามบิน*** *รวมเป็นเงิน ๑๑,๐๗๖ บาท* ***๓. ค่าโทรศัพท์มือถือในการติดตามผล*** *เป็นเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท และ* ***๔. ค่าความเสียหายทางร่างกายและจิตใจทางด้านความอับอายต่อหน้าสาธารณะ*** *จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเกือบ ๔๐,๐๐๐ บาท ครับ คุณพีรนุช*

๓. มีข้อสงสัยนิดนึงค่ะว่า บริษัท ท่าอากาศยานฯ ถือเป็นหน่วยงานทางปกครองไหมคะ แล้วเมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้น จะต้องฟ้องต่อศาลปกครองหรือไม่ อย่างไรคะ

(แนวคำตอบ) ตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่กำหนดให้ บริษัทท่าอากาศยานไทย มีฐานะอย่างเดียวกับรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยครับ และมีอำนาจในการประกอบกิจการท่าอากาศยานโดยได้รับยกเว้น มีสิทธิหรือได้รับความคุ้มครองตามที่กฎหมายว่าด้วยการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยหรือกฎหมายอื่นได้บัญญัติไว้ให้แก่ ทอท. ดังนั้น บริษัทท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) จึงเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ครับ

ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ แล้ว เห็นว่า มาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดให้ ทอท. เป็นนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการท่าอากาศยาน รวมทั้งดำเนินกิจการอื่นที่เกี่ยวกับหรือต่อเนื่องกับการประกอบกิจการท่าอากาศยาน ประกอบกับมาตรา ๘

แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดให้ ทอท. มีอำนาจกระทำกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ ตามมาตรา ๕ และกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะซึ่งเป็นภารกิจหลักอันเกี่ยวกับกิจการท่าอากาศยานโดยตรงไว้ตามบทบัญญัติดังกล่าว นอกจากนี้ มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ยังได้กำหนดให้ บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการท่าอากาศยานในเขตสนามบิน อนุญาตหรือที่ขึ้นลงชั่วคราวของอากาศยานที่ประกาศกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ รวมทั้งบัญญัติให้บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ มีสิทธิและหน้าที่เสมือนผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการตามกฎหมายการเดินอากาศด้วย ครับ เมื่อบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ เป็นหน่วยงานทางปกครอง ประเด็นต่อมาที่ต้องพิจารณาคือ ถ้าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นจะต้องฟ้องศาลไหน ระหว่างศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง เรื่องนี้ต้องพิจารณา "ลักษณะแห่งคดี" เป็นสำคัญครับ ถ้าหากเป็นเรื่องการกระทำทางปกครอง เช่น การออกคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย การละเลยหน้าที่ หรือเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง โดยหลักคือต้องฟ้องที่ศาลปกครอง แต่หากเป็นคดีทางแพ่งทั่วไปก็จะต้องฟ้องที่ศาลยุติธรรม ครับคุณพีรนุช

๔. แล้วเมื่อคดีนี้มาถึงการพิจารณาของศาลปกครองแล้ว ศาลฯ เห็นว่ามีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยอย่างไรบ้างคะ

(แนวคำตอบ) คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และหากเป็นการกระทำละเมิดต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด โดยคดีนี้มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นก่อนว่า บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือไม่ อย่างไร ครับ

เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปใช้บริการที่ร้านอาหารภายในบริเวณศูนย์อาหารของท่าอากาศยาน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่บริษัท A (นามสมมุติ) เช่าประกอบกิจการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มจากบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) และหลังจากใช้บริการได้ประมาณ ๓๐ นาที ขณะที่ผู้ฟ้องคดีลุกขึ้นจากเบาะที่นั่ง ก็พบว่า มีน้ำเจิ่งนองพร้อมเศษอาหารที่ผู้ใช้บริการคนก่อนทำหกไว้ โดยที่ผู้ฟ้องคดีมองไม่เห็นทำให้เปียกแฉะเต็มกางเกง ไหลย้อยลงมาที่ถุงเท้าและรองเท้าจนเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจเป็นอย่างมากที่ไม่มีการดูแลเรื่องความสะอาดภายในบริเวณศูนย์อาหารดังกล่าว และเกรงว่าจะมีปัญหาด้านสุขภาพ จึงต้องการทราบเกี่ยวกับมาตรการในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย จึงได้ทำเรื่องร้องเรียนต่อบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ ครับ ซึ่งต่อมา บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มีหนังสือถึงกรรมการของบริษัท A ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบพื้นที่ให้บริการของร้านอาหารที่เกิดเหตุพิพาท เพื่อแจ้งให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและขอให้ปรับปรุงแก้ไขการให้บริการตามข้อร้องเรียนของผู้โดยสารที่มาใช้บริการต่อไป

๕. การที่บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ ให้บริษัท A เป็นผู้เช่าพื้นที่บริเวณศูนย์อาหารที่เกิดเหตุพิพาท แบบนี้ใครต้องเป็นผู้รับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ในประเด็นนี้ ศาลฯ มีความเห็นอย่างไรคะ

(แนวคำตอบ) ประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว มีความเห็นอย่างนี้ครับว่า แม้บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) จะมีอำนาจในการให้บริษัท A เช่าพื้นที่ในท่าอากาศยานฯ เพื่อประกอบกิจการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ประเภท Food Court มีกำหนดเวลา ๗ ปี โดยที่บริษัท A เริ่มเข้าใช้พื้นที่เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ และเริ่มประกอบกิจการเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ ตามเงื่อนไขการประกอบกิจการ ในข้อ ๘ ได้กำหนดให้ บริษัท A จะต้องเป็นผู้ลงทุนตกแต่งพื้นที่ส่วนกลาง มีเนื้อที่ประมาณ ๑,๖๐๐ ตารางเมตร ซึ่งอยู่บริเวณด้านหน้าพื้นที่ประกอบกิจการของบริษัท A รวมทั้งจัดหาโต๊ะ เก้าอี้ และอุปกรณ์อื่น ๆ เพื่อให้บริการแก่ผู้ใช้บริการทั่วไป ด้วยทุนทรัพย์ของบริษัท A เอง และจะต้องดูแลพื้นที่ดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่สะอาด เรียบร้อย พร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา ซึ่งเป็นการดำเนินกิจการอื่นที่เกี่ยวกับหรือต่อเนื่องกับการประกอบกิจการท่าอากาศยาน ตามมาตรา ๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยฯ ก็ตาม แต่การประกอบกิจการดังกล่าวมีลักษณะเป็นการให้บริษัท A เช่าพื้นที่ของบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มให้แก่ประชาชนผู้มาใช้บริการในท่าอากาศยานโดยทั่วไปเท่านั้น กรณีไม่ได้เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ในการดำเนินกิจการทางปกครองหรือในการจัดทำบริการสาธารณะที่เกี่ยวกับกิจการท่าอากาศยานอันเป็นภารกิจหลักของบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ โดยเฉพาะแต่อย่างใด ครับ

ดังนั้น บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ จึงไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลรักษาความสะอาดปลอดภัยเกี่ยวกับอนามัยและทรัพย์สินของผู้โดยสารที่มาใช้บริการในพื้นที่ที่มีการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มภายในร้านค้าดังกล่าว แต่เป็นหน้าที่ของบริษัท A ที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในการประกอบกิจการตามสัญญาเช่าพื้นที่ดังกล่าวโดยตรง หากมีความเสียหายเกิดขึ้นจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปใช้บริการในพื้นที่ร้านอาหารของศูนย์อาหารดังกล่าว ย่อมเป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องไปว่ากล่าวกับบริษัท A ซึ่งเป็นข้อพิพาทในทางแพ่งกันเองต่อไป ครับคุณพีรนุช

๖. แสดงว่าบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ ก็ไม่ต้องรับผิดในความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดีอย่างนั้นใช่ไหมคะ

(แนวคำตอบ) ใช่ครับ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปใช้บริการที่ร้านภายในศูนย์อาหารของบริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ก็ตาม แต่กรณียังรับฟังไม่ได้ว่า บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการดูแลรักษาความสะอาดปลอดภัยเกี่ยวกับอนามัย และทรัพย์สินของผู้โดยสารที่มาใช้บริการในบริเวณพื้นที่ศูนย์อาหาร บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ

จึงมิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและไม่จำต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งกรณีที่บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ มิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในมูลหนี้ที่ตนมิได้ก่อขึ้นนั้น เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ประเด็นนี้ บริษัท ท่าอากาศยานไทยฯ จะมิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น แต่ศาลฯ ก็สามารถหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามข้อ ๙๒ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ดังนั้น คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง ครับคุณพีรนุช

๗. ก อ น จ บ ร า ย ก า ร อ ย า ก จ ะ ข อ ใ ห ท า น ผ อ . ไ ด ฝ า ก ข อ คิ ด จ า ก ค ดี อุ ท า ห ร ณ ในวันนี้ให กับคุณผู ฟ งคะ

.....

.....

.....

.....

** (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อผ. ๓๐๕/๒๕๖๘)

ช่วงปิดท้ายรายการ ผู้ดำเนินรายการ : สำหรับวันนี้ขอขอบคุณ ร้อยตำรวจเอก วันชนะ บุญเอก ผู้อำนวยการกลุมอำนวยการคดีปกครอง สำนักงานศาลปกครองนครสวรรค์ ที่ให้เกียรติมาให้ความรูกับรายการในวันนี้นะคะ

(ผู้ดำเนินรายการ ปดรายการ)
สำนักประชาสัมพันธ สำนักงานศาลปกครอง
(ผู้ติดตอประสานงาน อรวิภา เกือกรัมย ๐๖๒-๕๔๕-๙๑๕๓ / สลิลทิพย บุญเรืองขาว ๐๘๙-๔๘๔-๓๕๙๔)